



Piše: KREŠIMIR MIŠAK ( [Blog Svjetlost](#) ): Reklamna kampanja o porezu na nekretnine

Ovih je tjedana vruća tema porez na nekretnine. Pa, pomislio sam, 'ajde da se i ja uključim u sveopću graju.

Pomalo i zato jer sam završavao neku knjigu (neku vrst nastavka knjige „Sve piše u novinama“) pa sam baš dohvatio kuvertu s novinskim izrescima na temu poreza na imovinu od prije koju godinu, dok je tek krenulo sapunjanje daske i propaganda kampanja pridobivanja pristanka u onom što se naziva „javnim mnijenjem“, a zapravo je konglomerat tendencioznih novinskih tekstova, jednostranih vijesti, inercije i podsvijesti ljudskog uma koja prihvaća sve što se stalno ponavlja, neinformiraosti o pozadinskim motivima raznih poteza, životu u iluziji da živimo u nekom demokratskom društvu koje ljudima smjera dobro, a ne u duboko manipuliranoj stvarnosti iza koje se skrivaju namjere da se čovječanstvo oguli koliko god je moguće.

Da bi se provodili postupci koje nitko razuman ne bi prihvatio potrebno je stvoriti aktivni ili prešutni pristanak kod ljudi, jer ih je jedinstavno previše i ne bi bilo dobro da svi jednoglasno kažu „ne“. Pa se prione na posao kroz medije. Radi boljeg osličenja, zamislite da je ljudski um polje. Odrediš što želiš žeti na njemu, pa na vrijeme izoreš, pa posadiš, pa malo povremeno navodnjavaš, pa malo kultiviraš, gnojiš i kad dođe vrijeme – žanješ plodove svog rada. Tako je s poljem, tako je i s ljudskim umom. Sami procijenite koja od navedenih vijesti predstavlja oranje, koja navodnjavanje, a koja gnojenje.

Recimo, još krajem 2011. objavljen je novinski članak tendencioznog naslova: „Najam isplativiji od kupnje stana!“ Iz aviona je bilo očigledno da je taj članak samo dio pripreme terena za uvođenja poreza na nekretnine, koji se tada još šuljao na mala vrata, onako ispod radara, mada još nitko nije svrnuo ozbiljnu pažnju na njega. Čak je prije koju godinu bila jedna tragična anketa na internetu (ako nije bila namještena) u kojoj je ogromni postotak ljudi izjavio da podržava uvođenje poreza na nekretnine.

To su vjerojatno baš oni koje će on na kraju najviše pogoditi. Razmišljao sam zašto je to tako i pojavilo se nekoliko mogućnosti. Ti ljudi:

- a) imaju viška novca kojeg se žele riješiti
- b) jednostavno vole poreze
- c) netko im je prodao spiku da će nađiti bogatima i donijeti pravdu
- d) smatraju da mi moramo imati iste zakone kakvi su na snazi u drugim državama, da ne bismo zaostajali za njima

Zakruživanje može početi. No, poznajete li vi ijednog čovjeka koji ima silnu želju da plaća VEĆI ili VIŠE poreza? Ja ne znam nijednog. Ali rezultati (ako nisu namješteni) budu takvi jer se svaka pogubna ideja može prodati na razne načine. Tako se porobljivački porez na nekretnine

prodaje kao neki oblik pravde, usmjeren na one koji imaju puno nekretnina. Sram ih bilo što su tako bogati pa imaju stan, neka plate porez!

Dobar izgovor vrijedi zlata. Trebali bi se uvesti porezi na dobre izgovore. Već smo vidjeli takve scenarije. Sjećate se kad je Zagrebparking naplaćivao parkiranje samo dvije kune po satu u par ulica u centru? Jer je postojalo logično objašnjenje za to. Koju godinicu kasnije sat je bio šesnaest kuna, a cijeli grad je postao parkirna zona s plaćanjem. Tako će to slično ići i s porezom na nekretnine, jer njegov cilj nisu bogati nego srednji i siromašni. Svatko može iz događaja isčitati svoje, a ja sam zaključio da je novac tu sporedan. Ključni razlog zašto Elita voli porez na nekretnine jest stvaranje ovisnosti i smanjivanje prostora za neovisnost. Tome su služili i novinski naslovi s naslovnica iz vremena objavljivanja rezultata popisa stanovništva. Zar ništa pametnije nisu mogli staviti na naslovnicu nego divovski naslov „Jesmo li doista siromašni? 1 stan na 2 Hrvata“?

Zar se sad onaj tko nije na rubu gladi mora ispričavati? Čak i ako jest? Pa to bi trebala biti dobra vijest, da je naša nacija tako bogata da ima toliko stanova, a ne to kažnjavati ili stvarati osjećaj krivnje. To bi tako bilo u svijetu bez skrivenih namjera. Na naslovnici jednih besramnih novina rasprostrli su statistiku koja svjedoči o navodnom bogatstvu Hrvata: „7530 eura štednja, 23000 eura dionice, 43 000 eura stan, 4000 eura auto“. Da mi je poznavati nekoga iz te statistike. Tekst nas je uvjeravao da smo bogati tvrdeći da samo trećina Nijemaca živi u vlastitom stanu, a kod nas najveći dio ljudi posjeduje vlastiti stan. Što, to je nešto loše? Nije po novim standardima u kojima nitko ne bi trebao imati ništa? Da pošaljemo pismenu ispriku?

„Prosječan Hrvat“, pisalo je, „težak je 57 000 eura“, prema statističkoj vrijednosti osnovne materijalne i financijske imovine, po kojoj spadamo u sam vrh tranzicijske ljestvice.“ Zanimljivo je kako sam prije desetak i više godina po istim novinama stalno čitao kako su nas sve tranzicijske zemlje prestige, kako smo najjadniji s najlošijom vlašću i kako pod hitno moramo u EU i prihvatiti sva druga suvremena korporatistička pravila. Tada nije bilo niti riječi o ovim statistikama. Tek sada, kad ih se iznosi samo s jednim ciljem – u svrhu stvaranja pristanka (programiranja javnosti) da ih se počne oduzimati, kroz porez na imovinu.

Prema istraživanju tvrke Allianz, prosječni hrvatski građanin ima 10158 eura financijske imovine pa smo siromašniji samo od Slovenaca, a jednaki Estoncima, Mađarima i Česima koji su uložili ili uštedjeli koliko i mi. Pri tom, financijska nam se imovina udvostručila u zadnjih deset godina. Uz to, po brojnim kućama i stanovima u vlasništvu građana spadamo u sam vrh, ne samo među nekadašnjim socijalističkim zemljama nego i na Starom kontinentu u cjelini. To je, naravno, predstavljeno kao neka teška bolest jer nam „radna snaga nije mobilna“. Ja izvlačim drugačiji zaključak. Ako smo se do sada bogatili i živjeli u vlastitim stanovima, nastavimo i dalje tako. Navodno je bolji standard građana proklamirani cilj svih razina vlasti.

Hrvate se još krivi zbog njihova (ja bih rekao – razumnog) mentaliteta da su novac usmjeravali u „čvrstu“ imovinu (od koje jedan dio sada nije iskorišten), zbog mnogobrojnih loših iskustava s financijskim tržištima i inflacijom kojima je mnogima preko noći pojela imetak. U prijevodu, bio je to jedna od inteligentnih načina kako izbjeći financijske zamke i trikove financijskih manipulatora. I onda neki stručnjak piše da ćemo, zato što ne koristimo racionalno svoju imovinu, morati uvesti porez na imovinu. Čekaj malo, družo, ako je imovina naša, s njom

smijemo činiti što nam je volja.

Kao mana se navodi i to što je kod nas dvije trećine imovine realna imovina, a samo trećina financijska imovina, dok je „vani to obrnuto“. Zanimljivo je uočiti da je izrazu „realna“ imovina suprotstavljen izraz „financijska“, dakle – nerealna. Što ona doista i jest, to je samo neka fiktivna određena vrijednost koju se dekretom može ugasiti. Crtu realnosti cijeloj ovoj statistici, koja nas pokušava uvjeriti da se moramo sramiti i hitno zatražiti porez na imovinu, na kraju teksta (gdje drugdje) dao je jedan profesor s ekonomskog fakulteta koji je rekao: „Kad uzmete u obzir da smo stanove i aute uglavnom kupovali na kredite koje sada moramo vraćati, ispada da smo zapravo jadni i siromašni. Mi kao društvo uopće nismo daleko od siromaštva.“

To je ona istina koju uglavnom oko sebe uočavamo, ali nas novine po ne znam koji put žele uvjeriti da zanemarimo vlastito iskustvo, vlastite oči i vlastiti razum, kako bi, u bernaysovskom duhu, stvorile pristanak na ozakonjenje daljne pljačke i osiromašenje metodom „poreza na imovinu“.

Evo čemu sve to zapravo služi – zamislimo čovjeka kojem se sve popelo na vrh glave i koji odluči isključiti se iz korporatističkog svijeta straha i ovisnosti, pa kud' puklo da puklo, a radnja se zbiva u zemlji bez poreza na nekretnine. On izgradi kuću od slame (nemojte se smijati, nije kao ona iz Tri prašćića), da ne troši puno na grijanje, obrađuje vrt ili polje, vozi se biciklom, vodu toči na obližnjem izvoru, na nekom boljem mjestu bi sadio konoplju i od nje dobivao sav potreban etanol za grijanje kuće, agregat ili čak pokretanje vozila, kruh sam peče u jednoj od onih malih pećnica kakvih ima posvuda za kupiti itd. Želi se dovesti u situaciju koje je za korporatiste najgora moguća – da bude neovisan, da ih ih ne treba više za posrednike i da mu ne treba novac. Ideja na prvi pogled zvuči nemoguća, ali zapravo, kad se malo analizira, nije je uopće teško zamisliti pa čak niti ostvariti.

Zamislimo sad isti taj pokušaj u zemlji u kojoj postoji porez na nekretnine. Može taj čovjek biti potpuno samodostatan koliko god želi, ali jednom godišnje mora iskrcati, recimo, desetak tisuća kuna za porez. Gdje će ih nabaviti? Naravno, tamo, kod korporatista. Oni će mu dati neki novčić – ako će raditi za njih. Ovaj scenarij već se i događao. Kad su velike kompanije otkrile dijamante u Južnoj Africi i počeli rudariti, suočili su se s ozbiljnim problemom – nedostatkom radne snage koja bi bila voljna za crkavicu svoj dan provoditi pod zemljom. Bilo je u tom kraju puno domorodaca, ali oni su živjeli seoski – što znači, samodostatno. Znae već, polje, kravica itd. Nije im trebao novac jer su za svoj jednostavni način života sve uzgajali sami. Zašto bi sad oni ostavili takav svoj život na čistom zraku i otišli u mračne rudnike?

I onda su se kolonijalisti sjetili spasonosnog rješenje: uvest će obavezu plaćanja poreza za sve stanovnike novonastale kolonije. Tako je i bilo. Seljaci nisu imali novca za porez, pa su ga bili prisiljeni negdje nabaviti. Što mislite, gdje i kako, i kod koga?

Povod za članak da je najam stana isplativiji od kupnje bila je tragična situacija s kreditima u 'švicarcima'. Jedan od izračuna bio je je da bi čovjek koji bi trideset godina plaćao najam stana od 70 kvadrata u centru Zagreba, plaćajući mjesečni najam 630 eura, potrošio 226 800 eura. Onaj koji bi ga kupio (s učešćem od 25 posto) plaćao bi ratu 649 do 713 eura (ovisno o tome u kojoj ga je banci digao) i u trideset godina platio 272 686 ili 295 664 eura. Ako bi isti takav stan

kupovao u Novom Zagrebu, nakon trideset godina potrošio bi 171 000 eura (uz ratu od 404 eura, s učešćem 25 posto), a unajmljujući stan plaćao bi 420 eura mjesečno i u trideset godina potrošio 151 200 eura.

Dakle, kupnjom stana u centru Zagreba bi se za trideset godina potrošilo 45 do 68 000 eura više nego što bi se u istom razdoblju potrošilo unajmljujući stan. Kupnjom stana u Novom Zagrebu bi se za trideset godina potrošilo 20 000 eura više nego unajmljujući stan u istom razdoblju.

Doista, najam je jeftiniji od kupnje.

Ali na tom mjestu je trebalo velikim slovima pisati da slijedećih dvadeset do trideset godina čovjeka njegov vlastiti stan neće koštati ništa (a da ne pričamo o tome da će ostati njegovoj djeci koju će, dakle, koštati još manje) dok će onaj koji unajmljuje još jednom platiti vrijednost cijelog stana. Da ne zamišljamo situacije u kojima bi netko možda, nakon isteka od trideset godina, mogao doći u situaciju da ne može više plaćati najam. Što onda? Na cestu? Trebalo je velikim slovima pisati i to da je mjesečni trošak skoro isti (ako ste sretnik koji ima lovnu za 25 posto učešća).

Dakle, naslov je mogao biti i ovakav: „Najam isplativiji od kupnje stana!...ako mislite umrijeti na dana kad platite zadnju ratu.“ Jer već na razdoblje trideset i pet godina umjesto trideset – nije isplativiji. Doduše, nije da na jednom mjestu nije pisalo: „...ali bi vam na kraju ostao stan u vlasništvu.“ Odmah nakon toga „ali“ krenuo je i drugi „ali“. Članak je upozorio da u cijenu stana „treba uračunati i najavljeni porez na imovinu koji bi vlasnike svake godine koštao od 0,5 do 1 posto vrijednosti nekretnine“.

Onaj gorespomenuti novozagrebački stan bi, pisalo je, u konačnici koštao između 35 i 50 000 eura više od najma. Što li bi o tome mislilo onih 70 posto građana koji su onoj internet-anketi navodno podržali uvođenje poreza na nekretnine? Još je u tom propagandom tekstu pisalo da u „razvijenijim“ zemljama (to su one gdje situacija nije kao u zaostaljoj Hrvatskoj, u kojoj 80 građana posjeduje vlastitu nekretninu), u kojima tek trećina do petina ljudi posjeduje nekretninu, ljudi imaju veću fleksibilnost, što znači da se mogu puno lakše seliti, birati si kvartove ili gradove po volji itd. Tako je, navodno, bolje.

Zdrav razum govori da te nitko ne sprječava niti ako posjeduješ nekretninu. Uvijek je možeš iznajmiti pa neka sama sebe isplaćuje ako je još u kreditu (kad je već rečeno da je rata najma i kupnje skoro ista), a ti odeš živjeti „fleksibilnije“. Jedan moj prijatelj, podstanar, nema nikakav osjećaj da živi „fleksibilnije“. Baš suprotno! Prije neki dan je zaključio da je već 17 godina podstanar u Zagrebu, pa je izračunao koliko se naplaćao najma i shvatio da bi za tri godine bio gotov s kreditom da je kupio stan umjesto da ga je unajmljivao. Ovako će te tri godine proći, a on će i dalje biti čardak ni na nebu ni na zemlji. Ali takvu vrst ovisnosti korporatisti više vole, pa se zato kroz novine na ovakav tendenciozni i naizgled bezazleni način ljude bez pardona uvjerava u stvari koje zdravi razum i iskustvo nikako ne mogu potvrditi. Neke samo plaćaju i na kraju neke nemaju ništa, pa ćemo vidjeti tko će se usuditi buniti.

Rekao bih čak da je porez na imovinu direktno suprotstavljen ideji privatnog vlasništva. Jer

ono bi trebalo biti nedodirljivo i neprikosnoveno, ali s uvođenje poreza ne nekretnine ono postaje uvjetno. Ako možeš plaćati porez, onda smiješ nešto posjedovati. Glupo. Ja imam gitaru, ona je bezuvjetno moja i mogu s njom raditi što hoću – svirati je ili držati u ormaru ispod prašine. To je pravo bezuvjetno privatno vlasništvo.

Ponegdje je moguće pročitati i smislenije stvari. (Mada su svi ti tekstovi ovdje samo da nas priviknu na tu ideju, pa da nam porez na nekretnine izgleda kao nešto do čega dolazi zbog prirodne logike razvija događaja. Mi imamo vlastito iskustvo života bez poreza na nekretnine, znamo da je to moguće, ali mediji će, kao i obično, sve učiniti da se naše iskustvo potisne, a da njega zamijene tuđi stavovi za koje ćemo misliti da su naši).

U jednom tjednom prilogu navodilo se da, kao i u svim dugim istočnoeuropskim zemljama, devet od deset hrvatskih kućanstava živi u kućama ili stanovima koji su njihovo vlasništvo, dok je na Zapadu taj udio znatno niži, od tri do pet kućanstava od njih deset, uglavnom iz višeg sloja, uživa u blagodatima privatnog stanovanja, dok se ostali koriste raznim oblicima najma – od privatnog do socijalnog. Kako se u većini zapadnih zemalja stambeni prostor oporezuje, privatne kuće i stanove kupuju samo oni koji ih mogu održavati i plaćati poreze. Što nas na tom polju čeka može se naslutiti iz pokoje crtice iz iskustva istočno europskih zemalja koje su već ušle u EU.

U tekstu se navodi poznavatelj stambenih prilika, zagrebački profesor Gojko Bežovan, koji je objasnio da su Slovačka, Češka i Mađarska svojim građanima ponudile reotkup stanova jer mnogi nisu mogli plaćati režije ili su pak – a to je ono na što sam htio skrenuti pažnju – kao vlasnici nekretnina ostali bez socijalnih subvencija. Jer se u EU smatra da nisi siromašan ako imaš vlastiti krov nad glavom.

Odaziv u tim zemljama nije bio velik jer ljudi i dalje razumno smatraju da je „njihova kućica – njihova slobodica“. Zapravo je u toj narodnoj izreci sve rečeno, jer je cilj poreza na nekretnine još jedan od brojnih načina oduzimanja sloboda i slobodica ljudima. Bežovan je objasnio da je mnogo siromašnih kućanstava koja nemaju od čega živjeti, a vlasti im ne pomažu jer imaju privatnu imovinu. Meni se rješenje odmah nameće – neka im vlasti svejedno pomažu, na kraju krajeva to i jest svrha postojanja države (ili bi bar trebala biti).

Danas nikome ne pada na pamet ovo moje jednostavno i genijalno rješenje. Recimo, spomenuti profesor smatra da bi država, odnosno lokalna zajednica, trebala osigurati više socijalnih stanova, ali i uvesti porez na imovinu koji bi imao ulogu tržišnog korektiva i „uveo red na tržištu nekretnina“. U tekstu se navode i razmišljanja sociologa Dragana Bagića, vrlo realna, koji ne vjeruje da će se sklonost prema vlasništvu kod nas lako promijeniti, čak i srednjeročno jer ipak većina stambenih jedinica nije više pod hipotekom, odnosno u fazi otplate. Taj sociolog upozorava da ne smijemo zaboraviti da oko 40 posto stanovništva i dalje živi u malim naseljima do 2000 stanovnika te da u naseljima do 10 000 stanovnika (u kojima dominiraju kuće) živi oko 55 posto stanovništva. Kaže da teško da će u takvim naseljima ikada zaživjeti bilo kakvo tržište iznajmljivanja jer za time ne postoji potreba, a tome treba pridodati i učinke otkupa društvenih stanova u većim gradovima.

Profesor Bežovan pak smatra da treba uvesti imovinski porez iz više razloga, od održavanja

nekretnina do rušenja cijena zemljišta i nekretnina, a jedan od razloga jest da ljudi svoj novac ne bi čuvali u nekretninama. Možda to tržištu novca baš ne odgovara, ali zapravo je to oduvijek bio razuman potez, s obzirom na to da ljudi znaju koliko je vrijednost novca provizorna i da su banke ili cijele države propadale odnoseći sa sobom sve što su ljudi zaštedjeli. Kuće su ostajale. Danas znamo da Elita manipulira novcem da bi osiromašila ljude i uvela ih u ovisnički odnos, ali mudraci iz naroda su i bez te spoznaje postupali razumno. Mogao bi se izvesti zaključak da se porezom na nekretnine ljudima želi ukinuti način da čuvaju svoju vrijednost izvan novčarskog sustava, na kojega pak nemaju nikakav utjecaj. Stari mi je pričao kako su njegovi starci prije Drugog svjetskog rata ili krajem njega prodali neku kućicu koju su imali u Maksimiru. Tada je ta država propala, a sav novac koji su dobili za kućicu propao je zajedno s njom. Ode i lova i kućica!

Profesor Bežovan doduše smatra da se ne treba oporezivati stanove u kojima se živi, ali treba sve ostalo, a to je, pisalo je u tekstu, „i stav većine političkih stranaka, tako da je uvođenje poreza na imovinu samo pitanje vremena“.

Bah! Sve to smrdi na kilometar. Kao prvo, stranke ionako nikad ne donose svoje ideje već ih se koristi da plasiraju ideje skrivenih centara moći, kao drugo, ovakvi tekstovi i služe da nas naviknu na ideju da će nam, protiv naše volje, uvesti porez na imovinu, a treće – naravno da će za sada tvrditi da se neće oporezovati stanovi u kojima se živi, jer bi u protivnom bunt bio prejak. Dok se ne uvede porez na nekretnine. To je metoda malih koraka. Mic po mic, i odjednom vrištiš od bola jer su ti jaja u škripcu. U državama EU postoje razne varijacije poreza na nekretnine, a u većini njih se u cjelini ili u nekom postotku plaća porez i na stanove u kojima se živi.

No, ni vi ne biste ovci koju želite oguliti odmah rekli što će joj se zbiti, zar ne? Ona mora sama pristati, tako ju je lakše obratiti, tako to rade pravi majstori manipulacije. Tako da ćemo za sad slušati samo gomile logičnih i neopasnih argumenata za uvođenje poreza na imovinu. Pa i ovakav argument kojega je vrlo suvislo demantirao sociolog Dragan Bagić, da „ekonomisti misle da je vlasništvo nad nekretninama vrlo često zapreka i za mobilnost radne snage jer kuće i stanovi vežu stanovništvo uz pojedino područje“. On je ispravno rekao da vlasništvo nad nekretninama samo po sebi nije nikakva prepreka mobilnosti jer su ljudi masovno napuštali sela i selili se u gradove ili inozemstvo iako su imali vlasništvo.

Rekao je (ispravno) da će se ljudi preseliti u neki drugi grad radi ostvarenja boljeg životnog standarda, ali ako je to poboljšanje marginalno, onda je i mobilnost malo vjerojatna, jer u takvim slučajevima vlasništvo „igra ulogu jer povećava nužnu razliku u prihodima“. Plaća je ključ mobilnosti, rekao je Bagić, a ne vlasništvo. Ako nemate posao, ali živite u svojoj kući s vrtom, ne isplati vam se za neku prosječnu radničku plaću seliti se u drugo mjesto gdje ćete morati plaćati stan nekoliko stotina eura i nećete imati hranu iz svog vrta. Napomenuo je da naši poslodavci i liberalno orijentirani ekonomisti olako zaključuju da je bolje raditi u drugom mjestu nego u svom mjestu biti nezaposlen jer to ovisi o visini plaće: „U slučajevima kada se nudi mogućnost visoke plaće, mobilnost već sada postoji, bez obzira na vlasništvo. No, ona je mala ili ne postoji u segmentu radnih mjesta za koja se nude prosječne ili ispodprosječne plaće. Za povećanje mobilnosti u tom segmentu nužno je povećanje plaća koje se nude za deficitarne profile radnika, a ne ‘kažnjavanje’ vlasništva putem poreza.“

To je vrlo razumna, logična i istinita analiza jednog od argumenata kojim nam se želi prodati uvođenje poreza na nekretnine kao nešto pozitivno i čak neophodno. Ali propagandni medijski stroj se već upalio i razni Bagići u njemu neće dobivati puno prostora.

Na istom je tragu tekst iz druge polovice ožujka 2011. pod naslovom „Ipak je istina: Imate stan veći od 35 kvadrata? Nema socijalne pomoći!“ Jer je tadašnji ministar Milinović tada pred Sabor iznio novi zakon. Nije mu prvi out. U knjizi Sve piše u novinama, prenesene vijesti iz novina pokazivale su kako taj ministar šefovima iz Bruxellesa uvijek govori jedno, a građanima drugo. Tada su objavljeni faksimili koji su pokazivali da čovjek laže. Razne ekspertize (naručene i plaćene) su ignorirane, pa je na brzaka formuliran temelj novog zakona. I sad, nakon nekih godinu dana evo tog zakona o kojemu je tada lagao, s bolnim inovacijama o imovinskom cenzusu za primatelje socijalne pomoći.

Novi zakon izričito je navodi da primatelji i punoljetni članovi njegove obitelji ne smiju posjedovati imovinu vrijedniju od 100 osnovica plaća (ukupno 323 600 kuna), u što ne ulazi minimalni stambeni prostor – 35 četvornih metara stana ili kuće po osobi, što se uvećava za deset četvornih metara po svakom sijedećem članu obitelji. Od cenzusa je izuzet i automobil vrijednosti do 23 000 kuna. U vijesti je pisalo i ovo: „Upravo je takav imovinski cenzus predložen i u rujnu prošle godine nacrtom zakona, što je Jutarnji objavio, a ministar Milinović grubo demantirao, čak je i povjerenstvo raspustio! Šest mjeseci poslije objavljuje identičan prijedlog zakona.“ Kad je nešto dio globalne agende, od toga nema odustajanja ni pod koju cijenu. Lagat će se, manipulirati, ali stvar mora ići.

Stručnjaci su već pozorili na posljedice cenzusa je par koji živi u stanu od 75 kvadratnih metara u Zagrebu ne može ostvariti socijalnu pomoć jer njihov višak kvadrata vrijedi više od dopuštenog cenzusa, dok njihov pandan u Bjelovaru može jer tamo kvadrati vrijede manje. Ali mišljenja stručnjaka vrijede sve manje u ovom svijetu nametnutih zakona.

Osim ako nije riječ o stručnjacima MMF-a. Jer je u srpnju 2012 osvanuo naslov „Linić angažirao MMF zbog poreza na imovinu“. Ministar financija, koji mi uvijek ostavlja neki dojam beščutnog i predatorskog tipa, obratio se konzultantima MMF-a i Svjetske banke da mu pomognu jer „stručna skupina koju je ministar formirao još nije pripremila prijedlog zakona, a najveći su im problem nesređene katastarske knjige jer pola nekretnina još nije gruntovno proknjiženo pa je pitanje kada će se uopće model naći na ministrovu stolu“. Također je u vijesti pisalo „kako se stječe dojam da je ministru važno samo da se porez uvede, bez obzira na brojna otvorena pitanja koja bi se kasnije rješavala u hodu.“

Rekao bih – dobar dojam.

